

ת"פ 51687/02/14 - מדינת ישראל נגד ג' ה' ג'

בית משפט השלום בראשון לציון

06 יולי 2015

ת"פ 51687-02-14 מדינת ישראל נ' ג'(עציר)

ת"פ 51696-02-14

לפני כבוד השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
ג' ה' ג'
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה מר שרייבהנד חיים - מתמחה

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד שי דרור

גזר דין

הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר דיוני, בעובדות כתב אישום מתוקן בשנית, בעבירות של:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 **(להלן: "חוק העונשין")**;

ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, הנאשם ונ' ג' (להלן: "**המתלוננת**") היו במועד הרלוונטי לכתב האישום בני זוג נשואים מזה כעשר שנים והתגוררו בבית אמה ברחוב ***** ** ב***** (להלן: "**הבית**"). במועד הרלוונטי לכתב האישום הייתה המתלוננת בחודש החמישי להריונה.

ביום 21.2.14 בשעה 3:30 או בסמוך לכך, בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם לבין המתלוננת בבית, עת ישנה המתלוננת במיטתה, הגיע אליה הנאשם, כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ואיים עליה באומרו: "תתכסי או שאני הורג אותך".

בנסיבות אלה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שלאחר שביקש ממנה להסיר את השמיכה מעליה, החל להכותה בשתי ידיו בפניה ובגופה בעודה שוכבת במיטתה משותקת מאימה.

עמוד 1

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת סימני חבלה שטחיים מתחת ומשמאל לעינה השמאלית עם אדמומיות ונפיחות קלה בלחי שמאל.

בהתאם להסדר הדיוני שגובש בין הצדדים, כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן בשנית והנאשם הודה והורשע במיוחס לו.

הוסכם כי טרם טיעונים לעונש יישלח עניינו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר.

בין הצדדים לא גובשה כל הסכמה עונשית.

ההגנה ביקשה כי תסקיר שירות המבחן יבחן את האפשרות לביטול הרשעת הנאשם וסיום ההליך תוך המנעות מהרשעתו.

בהתאם להסכמת הצדדים הופנה עניינו של הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר ארוך, מפורט וממצה, שבא בסופו בהמלצה לסיום ההליך תוך הימנעות מהרשעתו של הנאשם והטלת צו של"צ בהיקף 120 שעות.

מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 40, נשוי למתלוננת, להם שלושה ילדים, בני 8, 5 ותינוקת כבת עשרה חודשים, והם מתגוררים יחדיו ב*****.

הנאשם עובד מזה כעשור כעצמאי בתחום המדיה והאינטרנט. במקביל לומד הוא לימודי תואר ראשון במנהל עסקים ותקשורת.

מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, וזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

התסקיר מתאר את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם, ומפרט את מסלול חייו לאורך השנים. מסלול שאופיין ככלל בתפקוד תקין ונורמטיבי של הנאשם במסגרות חיו השונות: 12 שנות לימוד, שירות צבאי מלא בחיל המודיעין בתחום המשוב, לימודי מולטימדיה ועבודה קבועה בתחום המדיה, בתחילה כשכיר ובהמשך כעצמאי.

בהתייחס למערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת, בשירות המבחן תיאר הנאשם קשר זוגי מורכב ונעדר יציבות מתחילתו, המאופיין בקשיי תקשורת בולטים על רקע סגירות הדדית ופערים בציפיות באשר להתנהלות בתא המשפחתי וביחס לחלוקת התפקידים בבית, אשר הוחמרו בתקופה שקדמה לביצוע העבירות, על רקע מעברם של בני הזוג לדירת חמותו עד אשר יוכלו לעבור לדירה שרכשו.

אשר לעבירות נשוא כתב האישום, בשירות המבחן הכיר הנאשם באחריותו לפגיעה במתלוננת, הביע צער ובושה בגין התנהגותו וכן היה מסוגל להתייחס לפגיעה הרגשית והפיזית שהסב למתלוננת.

הנאשם מסר כי בתקופה שקדמה לביצוע העבירות המתח הזוגי היה בשיאו, הוא מצדו התקשה לבטא כעסיו, צבר מתח, נמנע מעימותים והשתדל לנהוג באיפוק. במהלך יכוח עם המתלוננת, נקט כלפיה באלימות פיזית, כשצריכת האלכוהול טרם ביצוע העבירות תרמה לקשייו לווסת התנהגותו.

בפני שירות המבחן תיאר הנאשם צריכת אלכוהול מזדמנת במצבים חברתיים בלבד ושלל כל צורך בנזקקות טיפולית בתחום זה או בהתייחס לתגובותיו.

שירות המבחן מפרט בתסקירו כי הנאשם היה נתון בפיקוח מעצר למשך שישה חודשים, במהלכו שולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית שהופנו בגין אלימות זוגית.

מדיווח גורמי הטיפול עולה כי הנאשם הגיע למפגשים באופן רציף ושיתף פעולה. בסיכום תקופת הפיקוח ההתרשמות הייתה כי הנאשם תופס את עצמו באופן חיובי ואת התנהגותו כחריגה סביב משבר נקודתי בקשר הזוגי, וכי נוקט התייחסות מצמצמת ביחס לדפוסי השימוש באלכוהול בעת מצבי דחק.

עוד מעדכן שירות המבחן כי במהלך תקופה זו השתלבו הנאשם והמתלוננת במשך כחודשיים, ועד ללידת בתם המשותפת, בפגישות אצל מגשרת זוגית, במטרה להביא לתקשורת מותאמת שתסייע בפתרון קונפליקטים.

המגשרת התרשמה ממחויבות הדדית של בני הזוג לשיחות ומנכונותם למנף את המשבר הנוכחי לקידום הקשר הזוגי ולפתרון מאבקי הכוח ביניהם.

במסגרת הליך האבחון, נפגש שירות המבחן עם המתלוננת, אשר בדומה לנאשם תיארה מתח וריבוי קונפליקטים בקשר הזוגי, ששיאם בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן בשנית. בנוסף, תיארה המתלוננת כי הנאשם נהג לצרוך אלכוהול בכמות רבה יותר במצבים בהם חווה מצוקה רגשית. יחד עם זאת, לדבריה, בעיתוי זה, ומאז חזרו להתגורר יחדיו, אינו צורך עוד אלכוהול.

המתלוננת מסרה כי היא והנאשם החליטו לשקם את מערכת היחסים הזוגית, תוך שציינה את השיפור שחל בקשר הזוגי, תיארה את תפקודו ההורי המסור של הנאשם ושללה אלימות נוספת כלפיה כשהדגישה כי אינה חוששת מפני הנאשם.

שירות המבחן התרשם כי המתלוננת הינה אישה חזקה ובעלת כוחות, אשר במידת הצורך תהיה מסוגלת לפנות לגורמי חוק על מנת להגן על עצמה.

כגורמי סיכון להישנות עבירות דומות מצוין שירות המבחן את דפוסי ומורכבות הקשר הזוגי לאורך השנים, את קשייו של הנאשם לווסת תגובותיו במצבי לחץ ודחק ונטייתו להפנים קשייו בתקשורת זוגית, את התנהגותו התוקפנית ואת השימוש לרעה באלכוהול שהסלים תגובותיו בעת מצבי משבר. בהקשר זה, צוין שירות המבחן כי יש צורך בהעמקת בחינת דפוסי והתנהגותו של הנאשם אלא שהנאשם נעדר בשלות וחש מיצוי מהקשר הטיפולי.

מנגד, כגורמי סיכוי מצוין שירות המבחן כי ההליך המשפטי היווה עבור הנאשם גורם מטלטל, מרתיע ומציב גבול, את תפקודו הנורמטיבי של הנאשם לאורך השנים ואת דיווחי בני הזוג על רגיעה ואיזון במערכת היחסים הזוגית.

אשר לשאלת ביטול הרשעתו של הנאשם, מצוין קצין המבחן כי הנאשם הביע בפניו חשש לפיו הרשעתו תפגע בתפקודו התעסוקתי, נוכח קשריו העסקיים עם גורמים שונים, אך התקשה להוכיח פגיעה קונקרטית.

יחד עם זאת, ובשים לב למכלול הנתונים ובהם העדר עבר פלילי, הודיה ולקחת אחריות ונוכח העובדה כי הרשעה פלילית בעיתוי הנוכחי עלולה להוות גורם מוסיף מתח ודחק לאיזון במערכת הזוגית ולגרום לפגיעה בדימויו העצמי, בא שירות המבחן בהמלצה להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף 120 שעות כענישה קונקרטית וחינוכית בהתאם לתוכנית שגובשה עבורו.

לאור העדר בשלות ומוטיבציה להליך טיפולי, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה התנגד לסיום ההליך ללא הרשעה ועתר להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ולגזור עליו עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולצידו ענישה מוחשית וקונקרטית בדמות של"צ.

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם וטען כי מדובר באירוע חמור, במהלכו איים הנאשם על המתלוננת עת הייתה היא בחודש החמישי להריונה ותקף אותה בעוצמה בכל חלקי גופה, בעודה חסרת אונים ומשותקת מאימה במיטתה. מעשים שבוצעו תחת השפעת אלכוהול והותירו חבלות בפניה של המתלוננת. ב"כ המאשימה סבור כי האיום שהושמע כלפי המתלוננת עולה כדי רף עליון של חומרה בהיותו איום ממשי ומוחשי, אשר לא נותר בגדר איום ערטילאי במלל בלבד אלא מומש מיד לאחר מכן, ובא לידי ביטוי בתקיפת המתלוננת.

לדבריו, לנאשם, אשר היה המבצע הבלעדי של העבירות, הייתה שליטה מלאה על הנעשה והיכולת לחדול מביצוע העבירות לכל אורך האירוע אך הוא בחר שלא לעשות כן.

ב"כ המאשימה הצביע על הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים ובהם בטחונה ושלמות גופה של המתלוננת ושלמות התא המשפחתי, וטען כי מתחם העונש ההולם בעבירות אלימות במשפחה נע במנעד רחב בין הרשעה והטלת עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולצידו של"צ לבין מאסר של ממש לתקופות ממושכות.

ב"כ המאשימה התייחס בהרחבה לאמור בתסקיר שירות המבחן תוך שביקש להפנות את בית המשפט להתייחסותו המצמצמת של הנאשם ביחס לצריכת אלכוהול, אשר הובילה לחוסר יכולת להירתם להליך טיפולי, שהינו חיוני בנסיבות הענין והנאשם. כמו גם לעובדה כי שירות המבחן התרשם כי יש צורך בהעמקת בחינת דפוסי והתנהלותו של הנאשם, אלא שהנאשם נעדר בשלות להליך טיפולי בעיתוי זה. משכך סבור ב"כ הנאשם כי בעניינו של הנאשם נותרה רמת סיכון

שאינה מבוטלת כלל ועיקר. בנוסף, הדגיש את העובדה כי אמנם הנאשם נטל אחריות על מעשיו ובני הזוג החלו בטיפול זוגי, ביחד ולחוד, אולם טיפול זה נגדע באיבו בחודש יולי 2014 ומאז לא חודש.

לגישת ב"כ המאשימה, עניינו של הנאשם אינו עומד בקריטריונים המצטברים שנקבעו בפסיקה, המאפשרים הימנעות מהרשעה רק במקרים חריגים במיוחד.

ראשית, טען כי טיב העבירות וחומרת המעשים בנסיבות ביצועם - תקיפת המתלוננת ההרה בעודה במיטתה בהיות הנאשם בגילופין, וזאת לאחר השמעת איום מפורש ובוטה, אינם מאפשרים לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

שנית, עמד על העובדה כי הנאשם הינו בעל עסק עצמאי ואינו עובד שכיר בגוף הדורש מעובדיו תעודת יושר, כך שחרב הפיטורין אינה מרחפת מעל ראשו. משכך ואם יורשע בדין לא תהא לכך כל השלכה קונקרטית על עיסוקו של הנאשם. בנוסף, טען כי מאז הורשע הנאשם לפני כחצי שנה מצבו נותר כשהיה והלכה למעשה לא נגרמה ולא הוכחה כל פגיעה בתפקודו התעסוקתי של הנאשם.

זאת ועוד, לא הובאה כל ראיה ממשית לפגיעה עתידית קונקרטית בעיסוקו של הנאשם ולפיכך הטענה בדבר פגיעה תעסוקתית אפשרית נותרה טענה ערטילאית שנטענה בעלמא.

בהקשר זה ביקש ב"כ המאשימה להדגיש את העובדה כי המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם אינה נסמכת על אפשרות לפגיעה קונקרטית בעיסוקו של הנאשם, אלא על התרשמות שירות המבחן כי הרשעה פלילית בעיתוי הנוכחי עלולה להוות גורם מוסיף מתח ודחק בין בני הזוג.

מכל האמור טען כי הן חומרת המעשים והן סוג העבירות במקרה דנן, לצד העדר פגיעה תעסוקתית קונקרטית - מטים את הכף להותרת ההרשעה על כנה.

משכך עתר ב"כ המאשימה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה ולהשית עליו מאסר על תנאי ושל"צ.

טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם, מנגד, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן.

בטיעוניו ביקש להדגיש את העובדה כי מבלי להקל ראש בחומרת האירוע, מדובר באירוע חריג, אירוע נקודתי שארך מספר שניות בודדות, על רקע משבר שחוו בני הזוג, במהלכו נגרמה למתלוננת פגיעה מינורית שלא הצריכה טיפול רפואי.

עוד הדגיש הסנגור את כבדת הדרך שהלכו הנאשם והמתלוננת, את העובדה כי בני הזוג עברו הליך טיפולי ממושך שהופסק עקב לידת בתם והרצון המשותף בשינוי והתמודדות באמצעות שימור וטיפול התא המשפחתי, וכן את ההליך

הטיפול שבעבר הנאשם במהלך תקופת פיקוח המעצר בשירות המבחן. לדבריו, תוצאות ההליך הטיפולי ניכרות בעובדה כי בני הזוג חיים כיום ביחד ומדווחים שניהם על שיפור משמעותי ושביעות רצון מהקשר הזוגי, באופן שהנאשם אינו מהווה עוד כל סיכון למתלוננת.

ב"כ הנאשם התייחס להשלכות האירוע על הנאשם ומשפחתו וטען כי הנאשם היה נתון משך תקופה ארוכה במעצר בית בפיקוח תוך שהיה מנותק מהמתלוננת ומילדיו. בנוסף, ובעטיו של המעצר והשחרור בתנאים מגבילים בהמשך, נקלעו בני הזוג למצוקה כלכלית שאילצה אותם לקחת הלוואות בסך של יותר מ-150,000 ₪, על כל המשתמע מכך והנלווה לכך עד עצם היום הזה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הרשעת הנאשם בפלילים תוכל להזיק לעתידו המקצועי בתחום המדיה - שיווק וקידום עסקים באינטרנט, ולמנוע התפתחותו האישית והמקצועית בתחום זה. לדבריו, בעידן המדיה האינטרנטית כיום, המרשתת הפכה כלי לאיסוף מידע אודות אנשים ועסקים, מידע שמטבע הדברים יחשוף את דבר הרשעתו של הנאשם לעיני כל ויהווה פגיעה קונקרטיה בעיסוקו, באופן שתמנע ממנו האפשרות העתידית להתקשר עם גופים מסחריים גדולים ורציניים.

ב"כ הנאשם סבור כי עצם המעידה החד-פעמית, עברו הנקי של הנאשם, לקיחת האחריות, תסקיר שירות המבחן, עמדת המתלוננת והעובדה כי בני הזוג שיקמו את מערכת היחסים הזוגית ונולדה להם בת, מצדיקים בנסיבות מיוחדות אלה ביטול ההרשעה והסתפקות בענישה שעניינה הטלת של"צ.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ובדברו האחרון הביע צער, בושה וחרטה על מעשיו. הדגיש את חריגות האירוע לאורח החיים שניהל ומנהל, את כבדת הדרך שעבר במסגרת ההליך הטיפולי הזוגי והפרטני ואת ההשלכות שתהיינה להרשעתו בדין. הנאשם שב וביקש את התחשבות בית המשפט באופן ששגרת חייו ועתידו המקצועי לא יפגעו.

בנסיבות הללו, ביקש מבית המשפט לנהוג עמו במידת הרחמים ולהמנע מהרשעתו.

דין והכרעה

במוקד הדיון ניצבת השאלה שבמחלוקת בין הצדדים, האם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשם.

הכלל הוא כי משקבע בית המשפט כי הנאשם ביצע עבירה, שומה על בית המשפט להרשיעו בדין, זאת כדי לממש את האינטרס הציבורי באכיפת הדין, ולקדם את עקרונות הרתעת היחיד והרבים והגמול, שהם עקרונות מרכזיים בתורת הענישה.

בית המשפט הוסמך להימנע מהרשעה רק באותם מקרים בהם אין הלימה בין חומרת העבירה בהתאם לנסיבותיה הקונקרטיות, לבין ההשלכות שיש להרשעה על האינדיבידואל.

וכך סוכמה ההלכה בע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (להלן: "הלכת כתב"):

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

באותו פסק דין התווה בית המשפט העליון שני תנאים מצטברים שבהתקיימם ניתן לבטל הרשעה או להימנע ממנה. על פי קביעת כב' השופט דורנר:

"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

וכך הותווה איזון האינטרסים בין הציבור לבין הפרט- הנאשם בע"פ 2669/00 מד"י נ' פלוני:

".....נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מן ההרשעה.

באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין".

בגדר השיקולים שיש לשקול, אם כן, יש ליתן את הדעת לחומרת העבירה ונסיבותיה, חלקו של הנאשם בביצועה ותוצאותיה של העבירה. בנוסף יש לבחון את הרקע לעבירה, האם מדובר במעידה חד-פעמית ומהי סבירות הישנות המעשים. בהקשר זה יש משמעות כמובן לדרך נטילת האחריות מצד הנאשם, לעבירות שביצע ולהליך טיפולי מוסדי ואישי שהוא מבצע. חשיבות של ממש יש גם לגילו של הנאשם, וככל שמדובר בבגיר נדרש מארג שיקולים נכבד ביותר ונסיבות מיוחדות כדי שתישקל חלופה של הימנעות מהרשעה.

לצד שיקולים אלה יש לבחון את השפעת ההרשעה על אופק חייו הנוכחי והעתיד של הנאשם ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה במישור הכלכלי-תעסוקתי, משפחתי ובריאותי. בהקשר זה נקבע כי נדרשות ראיות קונקרטיות ממשיות ומוכחות לפגיעה בעיסוקים בהווה ובעתיד, ואין די בחשש כללי וערטילאי.

ומן הכלל אל הפרט

ההכרעה בעניינו של הנאשם שבנדון אינה קלה. שירות המבחן ממליץ אמנם לשקול בחיוב להימנע מהרשעתו, אולם משהגענו כדי יישום אמות המידה הנזכרות בנוגע לאפשרות הימנעות מהרשעה ביחס לנאשם שבפניי, ושקלול הטעמים הנוגעים למהות המעשים שבביצועם הודה, מחד, אל מול נסיבותיו האישיות, מאידך, המסקנה הינה כי ידה של הכף התומכת בהרשעה - על העליונה, ומשכך נחה דעתי כי יש להותיר את הרשעת הנאשם בעינה.

לא ניתן לומר כי המקרה הנדון מצדיק ביטול ההרשעה, בשים לב לטיב העבירות ונסיבות ביצוען, ודומה כי האינטרס האישי של הנאשם נסוג מפני האינטרס הציבורי במקרה דנן.

כמו כן, סבורני כי אין עסקינן במקרה כה יוצא דופן בו עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

המעשים בהם הודה הנאשם הם חמורים וראויים לכל גינוי והוקעה.

עיון בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית מעלה כי הנאשם, חרף היותו אדם נורמטיבי וערכי, נהג כלפי המתלוננת, באלימות מילולית ופיזית לא קלה.

הנאשם פגע בערך החברתי המוגן שהינו ההגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלוות נפשו של הפרט, ובמקרה שלנו - של המתלוננת.

מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה דנן הינה משמעותית, מוחשית וממשית, אם כי אינה ברף חומרה עליון.

הנאשם, בהיותו תחת השפעת אלכוהול, איים על המתלוננת על לא עוול בכפה, באיומים מוחשיים וקונקרטיים כי יהרוג אותה, והוציא מיד את איומיו אל הפועל בכך שהיכה אותה באמצעות ידיו בפניה ובגופה בעודה שוכבת במיטתה. האירוע התרחש בדל"ת אמות של בני הזוג, בחדר השינה שלהם בבית הורי המתלוננת שם התגוררו בני הזוג באותה העת - מקום שאמור לשמש למתלוננת כמגן וכמקום מבטחים, בטח ובטח כשהמתלוננת ספונה בחדרה וישנה שנת ישרים באישון לילה.

חמור מזאת, האירוע התרחש כאשר המתלוננת הייתה מצויה בחודש החמישי להריונה ונושאת ברחמה את ילדם המשותף של בני הזוג. דומה כי אין צורך להכביר מילים אודות הפגיעה הקשה, בנסיבות הללו, במתלוננת הן מבחינה פיזית והן מבחינה רגשית.

זאת ועוד, הנאשם ביצע את העבירות כשהוא תחת השפעת אלכוהול, גורם מסיר עכבות אשר הסלים את תגובותיו התוקפניות בזמן האירוע והקצין אותן.

בהקשר זה חשוב לציין כי בעבירות כגון דא, לא עוצמת האלימות לבדה מגלמת את החומרה במעשים אלא מכלול נסיבותיו של האירוע. מעבר לאמירות ולמעשה הפיזי, אין ספק כי יש במעשי הנאשם רכיב של השפלה ורמיסת כבודה של המתלוננת. עוד אציין בהקשר זה כי עבירת אלימות הכוללת חבטות בפניה ובגופה של אישה הרה הינה בעלת פוטנציאל לפגיעה קשה בקורבן ובעובר, בטח ובטח כשמעשי האלימות נעשים תחת השפעת אלכוהול בעוד הנאשם

מתקשה עוד יותר לשלוט בהתנהגותו ולווסת תגובותיו.

לא יכול להיות חולק על חומרת מעשיו של הנאשם ועל היותם ביטוי לתופעה חברתית נפוצה ומכוערת של אלימות כנגד החלש כדרך לפתרון סכסוכים ומתן פורקן לרגשות כעס ותסכול.

למרבה הצער, תופעת האלימות במשפחה שפשטה בחברה הישראלית, יוצרת בקרבה חרדה ואווירה קשה ומכרסמת ביסודותיה.

נהרות של דיו נשפכו בדבר חומרת עבירות האלימות במשפחה בכלל וכנגד בנות זוג בפרט, ועל הצורך לשמר תא משפחתי מוגן מפני אלימות המופעלת ע"י יחידיו, גם בעיתות משבר ובמצבי דחק.

ברוח זו פסק ביהמ"ש העליון ברע"פ 11917/04 **מיכאל נורדיצקי נ' מ"י**:

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה ממחוזותינו. אין חמור מכך שאשה לא תהיה מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה".

ככלל, ניתן לומר כי עבירות אלימות המבוצעות בתוך המשפחה, הן עבירות שטבועה בהן חומרה אינהרנטית, המצדיקה הטלת עונשים חמורים שיהלמו את חומרת המעשים.

וכך באו הדברים ליד ביטוי ברע"פ 6758/07 **פלוגי נ' מ"י** (פורסם בנבו, 11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות.

הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמונייה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי ילדים או כלפי בת זוג....נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

אשר לאינטרס הציבורי בדבר הצורך בהשמעת אמירה ברורה המוקיעה שימוש באלימות. יפים דבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 1107/06 **י' ע' נ' מד"י** (לא פורסם):

"קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה להילחם בנגע של האלימות בכלל ואלימות בתוך המשפחה בפרט. נוכח תופעת האלימות שפשטה בקרבנו, על מערכת המשפט להיות רגישה לצרכיה של החברה, שבמסגרתה היא פועלת, ומשכך עליה להקפיד הקפדה יתרה כי הענישה תהיה הולמת ויעילה".

סבורני כי גם נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעלו מהתסקיר, אין בהן כדי להפחית מחומרת מעשיו.

מהתסקיר עולה כי לנאשם קושי בוויסות תגובותיו בעת מצבי לחץ ודחק, הוא בעל נטייה להפנים קשייו בתקשורת זוגית ומגלה התייחסות מצמצמת ביחס לדפוסי השימוש באלכוהול בעת מצבי דחק. משכך, אינו בשל ונעדר מוטיבציה להליך טיפולי רלוונטי בתחום זה. במכלול הנסיבות הללו קיים אינטרס ציבורי מובהק של הרתעה, הצבת גבול והעברת מסר הולם, הן כלפי הנאשם והן כלפי הרבים.

אינני מתעלמת מהעובדה כי הנאשם עבר הליך טיפולי. יחד עם זאת וכעולה מפורשות מהתסקיר, ההליך הטיפולי אותו עבר הנאשם היה תהליך ראשוני בלבד, כאשר שירות המבחן סבור כי קיים עדיין צורך בהמשך טיפול ובהעמקת בחינת דפוסי והתנהגותו של הנאשם.

חרף זאת, הנאשם שולל צורך בטיפול וההתרשמות הינה כי הוא נעדר בשלות ומוטיבציה להליך טיפולי.

בנסיבות בהן לא מוצה ההליך הטיפולי ולא הושלם עד תום, להרשעה במקרה שכזה יש גם אפקט הרתעתי, אשר אני סבורה כי בנסיבות המקרה והנאשם יש לחזקו, ואין לאפשר מסר פייסני להתנהגות אלימה בתוך המשפחה, גם כאשר מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי.

כל האמור מביאני לכלל מסקנה כי אופי המעשה מצדיק תווית פלילית של הרשעה. אין מדובר במקרה חריג המצדיק העדפת שיקולי השיקום של הנאשם על השיקול הציבורי ועל הצורך בהרתעה ובגינוי.

כמו כן, לטעמי, אין זה המקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרתה של העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה.

שירות המבחן ממליץ לשקול בחיוב להימנע מהרשעת הנאשם מאחר והנאשם הביע חשש כי הרשעתו עלולה לפגוע בתפקודו התעסוקתי נוכח קשרים עסקיים שונים שהוא מקיים, וכאלה שבכוונתו לפתח בעתיד, וכן כיוון שהתרשמות שירות המבחן היא כי הרשעה בעיתוי הנוכחי עלולה להוות גורם מוסיף מתח ודחק למערכת הזוגית ולפגוע בדימויו העצמי של הנאשם נוכח מרכזיות תפקודו התעסוקתי בחייו. דומני כי מדובר בטענה שאינה מבוססת דיה.

שירות המבחן עצמו מדגיש כי הנאשם התקשה להוכיח פגיעה קונקרטית.

אדגיש כי פגיעה עתידית אפשרית, תיאורטית ונטולת בסיס עובדתי מוכח, אינה מקיימת את התנאי בדבר הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה **חמורה** בשיקום הנאשם. סבורני כי פגיעה שכזו לא הוכחה בפניי.

הנאשם לא הציג כל אישור או מסמך המעיד על פגיעה עתידית אפשרית בעיסוקו כעצמאי בתחום המדיה והאינטרנט, לא בפני שירות המבחן ולא בפני בית המשפט בשלב הטיעונים לעונש.

אשר לטענת ב"כ הנאשם, לפיה עצם טיבו וטבעו של עיסוקו של הנאשם, שיווק וקידום עסקים באינטרנט, יחשוף את דבר הרשעתו ברבים באמצעות חיפוש פשוט במרשתת ומשכך תפגע עבודתו, אין לי אלא לדחות טענה זו בשתי ידיים.

כאמור, הנאשם הינו עצמאי בתחום המדיה והאינטרנט. לא הוכח בפניי כי במהלך החודשים הארוכים שחלפו מאז הרשעתו בדין בחודש ינואר 2015 נפגעה בכל פן שהוא תעסוקתו של הנאשם, חלה ירידה בנפח עבודתו ו/או במאגר לקוחותיו. לא נטען ולא הוכח בפניי כי במקרים דומים, בהם הורשעו נאשמים בעבירות אלימות במשפחה, פורסמו גזרי הדין במרחב האינטרנטי וכתוצאה מכך הסבו פגיעה קונקרטית בתחום עיסוקו של נאשם פלוני.

ב"כ הנאשם, מודע לקושי שבטיעונו באשר לפגיעה הקונקרטית בנאשם, אף הודה בהגנותו כי **"כאשר אנו בודקים מי האדם שלפנינו ומה תפקידו, והוא משמש כקידום עסקים באינטרנט ויבואו ויעשו עליו חיפוש ויגלו שיש לחובתו הרשעה, גם אם זה לא יבוא ויהווה את אותו גזר דין קונקרטי או פגיעה ברמה הקונקרטית, זה עדיין יבוא וייתן עננה מעל ראשו של הנאשם בבחינת מיהו האדם שלפניו"** (פרוט' עמ' 12 שו' 27-30).

בכל הכבוד, בית המשפט אינו יכול וצריך לשקול את העננה אשר עלולה לרחף מעל ראשו ושמו הטוב של נאשם אלא לבחון קיומה של פגיעה קונקרטית בעיסוקו. ופגיעה שכזו לא הוכחה בפניי.

בנסיבות אלו, סבורני כי הנאשם לא הוכיח כי יש בהרשעה כדי לפגוע בצורה ממשית בתעסוקתו.

לפיכך, אין בחשש הערטילאי אותו העלה הנאשם בפני שירות המבחן ובפני בית המשפט כדי להוות נזק קונקרטי ברמת חומרה שתביא להעדפת נסיבותיו האישיות של הנאשם על פני האינטרס הציבורי.

על פי פסיקת בית המשפט העליון יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו" ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מד"י**; רע"פ 1439/13 **קשת נ' מד"י**).

החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה ו/או ביטולה.

אימוץ עמדתה של ההגנה עלול להוביל לסטיה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג.

כאמור הנאשם לא הצליח לתמוך את טענתו בתשתית ראייתית מתאימה, וכאמור, אין די בהצגת חשש ערטילאי, שאין שום הוכחה ברורה שהוא עומד להתקיים, כדי להוות נזק קונקרטי ברמת חומרה שתביא להעדפת נסיבותיו האישיות של הנאשם על פני האינטרס הציבורי.

בהקשר זה אוסיף ואציין כי המלצת שירות המבחן להמנע מהרשעה בעניינו של הנאשם אינה מבוססת על קיומו של נזק קונקרטי אלא על התרשמות לפיה הרשעה עלולה להוות גורם מוסיף מתח ודחק לאיזון במערכת הזוגית ולפגוע בדימויו העצמי של הנאשם. דא עקא כי הטיעון, לפיו הרשעה עלולה להוות גורם מתח ודחק ולהביא לפגיעה בדימוי העצמי, אינו מקים עילה בדין להמנעות מהרשעה.

אינני מתעלמת מן הזכויות העומדות לנאשם, הן מבחינת עברו הנקי, הן מהעובדה כי הודה במיוחס לו והביע חרטה, והן מהעובדה כי השתלב בהליך טיפולי ושיקם את מערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת, וכמובן לוקחת אני בחשבון את עמדת המתלוננת אך אלה יעמדו לזכותו של הנאשם בגזירת דינו ואין בהן כדי להצדיק ביטול הרשעתו.

יצוין עוד כי בהחלטתי להרשיע את הנאשם, איני מתעלמת גם מהמלצת שירות המבחן בעניינו. יחד עם זאת, יש לזכור כי שיקולי שירות המבחן אינם בהכרח דומים לשיקולי בית המשפט, זאת מאחר שנקודת השקפתו של שירות המבחן מתייחסת לנאשם בלבד. שירות המבחן אינו בוחן את היבט ההרתעה והוא אף אינו מופקד על הראייה הכוללת של שיקולי ההרשעה או אי ההרשעה (ר' לעניין זה את הדברים שנקבעו ברע"פ 6915/03 **גומייד נ' מד"י**).

מכל האמור העתירה לביטול ההרשעה נדחית.

הענישה

העבירות בהן הורשע הנאשם הינן חמורות, ראויות להוקעה וגינוי ויש לפעול במידת ההחמרה כדי לסייע במיגורן. יחד עם זאת, ראוי להתחשב בכל מקרה כפי נסיבותיו המיוחדות, הן מן הפן של הנסיבות האופפות את המעשה עצמו והן מן הפן של העומד בפני בית המשפט לדין.

כמצוות המחוקק קביעת העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן פגע הנאשם בערך החברתי המוגן שהינו ההגנה על זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה בתוך ביתה ומבצרה.

עוד פגע הנאשם בזכותה של המתלוננת לשלוות נפשה, בטחונה וחירות פעולתה.

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית, מוחשית וממשית, הגם שאינה עולה כדי רף חומרה עליון.

בדברי האיום המפורשים שהשמיע הנאשם היתה אמירה ברורה לגדיעת חייה של המתלוננת, ובאלימות שהפעיל, שהיוותה מימוש מיידי של דברי האיום, היה פוטנציאל לפגיעה קשה במתלוננת ובעובריה.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - כעולה מהתסקיר בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הייתה דינאמיקת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת בעייתית, סבוכה, נעדרת תקשורת, רוויית מתח ורצופת קונפליקטים, בין היתר על רקע מעברם של בני הזוג בתקופה זו לדירת הורי המתלוננת כשבני הזוג חוו לחץ ופגיעה בעצמאותם. הנאשם ביצע את המעשים תחת השפעת אלכוהול, אשר הסלים את התנהגותו

התוקפנית ומעשיו, ועל רקע קשייו לווסת תגובותיו בעת מצבי לחץ ודחק.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שלא נתקשה לתאר את הפחד שאחז במתלוננת עת נאלצה היא להתמודד עם התנהגות שלוחת רסן, אלימה ומשפילה מצד הנאשם. המתלוננת, שהייתה בחודש החמישי להריונה, התעוררה בפחד באישון לילה למשמע דברי האיום של הנאשם ומיד לאחר מכן ספגה מכות אשר הותירו בה סימני חבלה בפניה ובגופה ואימה ופחד בנפשה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים שונים במנעד רחב, החל ממאסר על תנאי לצד ענישה צופה פני עתיד וכלה במאסרים בפועל לתקופות ממושכות, הכל כפי חומרת העבירה, נסיבותיה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, קיומו של הליך טיפולי, קבלת אחריות על ביצוע העבירות ועוד כהנה וכהנה שיקולים הרלוונטיים לכל מקרה לגופו.

במסגרת עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, הורשע הנאשם כאמור בביצוע עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממש - בת זוג. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו נלמדת מפסקי הדין הבאים:

רע"פ 11/15 פלוני נ' מד"י (20.1.15); רע"פ 4357/13 פלוני נ' מד"י (23.6.13); עפ"ג 34416-11-13 עזקה נ' מדינת ישראל (6.3.14); ת"פ (ירושלים) 23438-02-13 מד"י נ' פלוני (13.10.13); ת"פ (פ"ת) 42226-04-13 מד"י נ' פלוני (22.3.15); ת"פ (אילת) 5670-11-12 מד"י נ' סקומרוחין (29.9.14); ת"פ (רמלה) 24010-04-12 מד"י נ' סילורה (6.10.14).

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר על תנאי וענישה נלווית לצידו לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. השיקול השיקומי הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם.

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; אין ספק כי הטלת עונש קונקרטי בדמות מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, יפגע בנאשם פגיעה קשה כמו גם יפגע במשפחתו, ינתק את הנאשם ממעגל העבודה וכפועל יוצא יפגע מבחינה כלכלית גם במתלוננת ובילדיהם המשותפים.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; כאמור הנאשם הודה במסגרת כתב אישום מתוקן בשנית. הודאתו זו מלמדת קבלת אחריות והפנמת הפסול שבמעשה, כמו גם היה בה כדי לייתר את הצורך בהעדת המתלוננת, על כל המשתמע מכך.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מכיר באחריותו לפגיעה במתלוננת, מביע צער ובושה בגין התנהגותו וכן מסוגל להתייחס לפגיעה הרגשית והפיזית שהסב למתלוננת. במהלך היותו בפיקוח מעצר, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לעצורי בית שהופנו בגין אלימות זוגית. כמו כן, פנה מיוזמתו ביחד עם המתלוננת לטיפול פרטי אצל מגשרת זוגית.

המגשרת התרשמה ממחויבות הדדית של בני הזוג לשיחות ומנכונותם למנף את המשבר הנוכחי לקידום הקשר הזוגי ולפתרון מאבקי הכוח ביניהם.

ג. עברו הפלילי של הנאשם; הנאשם כבן 40 נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, ומאז האירועים נשוא כתב האישום לא נפתחו לו תיקים חדשים בכלל, וכנגד המתלוננת בפרט, נתון המצדיק התחשבות לקולא.

עוד לקחתי בחשבון לקולא כי הנאשם הינו בעל דפוסים נורמטיביים, בכללם, יציבות תעסוקתית, דאגה למשפחתו ותפקוד נורמטיבי במישורי חיי השונים. התרשמותי הינה כי למרות מעשיו הקשים של הנאשם, אין מדובר במי שבחר לעצמו את האלימות כשגרת חיים, אלא במי שפעל כתוצאה מלחץ וחוסר יכולת להתמודד עם קשיים ומצבים משפחתיים מורכבים. יש לברך על כך כי בנסיבות הללו השכיל לפעול לטובת השתלבותו בטיפול זוגי ופרטני, באשר טיפול והכוונה מתאימים עשויים להפחית באופן משמעותי את הסיכוי להישנות התנהגות דומה בעתיד בעתות דחק. וכולי תקווה כי הנאשם ישלים את ההליך הטיפולי בו החל ויעשה למען מיצוי.

שוכנעתי כי גם אם אין במכלול הנסיבות לקולא את הכח הנדרש לשם המנעות מהרשעת הנאשם, יש בהן את זה המספיק לשם הקלה משמעותית בעונשו.

משכך ובאיזון בין מכלול השיקולים השונים סבורני כי במקרה זה ראוי לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה, כעתירת המאשימה, וכי די יהיה בגזירת עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולצידו ענישה מוחשית בדמות צו של"צ על מנת להשיג את תכלית הענישה במקרה דנן ולהציב בפני הנאשם קו גבול ברור ומוחשי.

אשר על כן ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלשהי מסוג עוון, לרבות איומים.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.

ג. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 120 שעות. הנאשם יבצע את עבודות השל"צ במסגרת עמותת "פתחון לב" בראשון לציון, בהתאם לתוכנית שגיבש עבורו שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום י"ט תמוז תשע"ה, 06/07/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר